

Розділ перший

НАРЕЧЕНИЙ

Колись давно Індиго Максвелл-Кастеньяда знайшла мене.

Я вже давно загубився та призвичаївся до п'тьми. Не уявляв, як хтось може виманити мене звідти. Але Індиго була з тих створінь, які можуть полювати, ідучи лише на запах, а сморід мого відчайдушного жадання, напевно, залишав по собі звабливий світний слід.

До Індиго я уникав місць, де гроші слугували радше для створення видимості, ніж для плати. Вперто тримався за думку, що ці місця галасливі й дурнуваті, — жалюгідна, проте міцна броня бідняка. У ті дні я був бідним. Але став багатим на знання й саме в цій ролі правив за гостьового куратора *L'Exposition Des Femmes Monstrueuses*¹. Експозиція привела мене чужим коштом до Парижу та врешті-решт — до *Hôtel de Casteñada*².

Колись *Hôtel de Casteñada* належав до королівських апартаментів Людовика XIV та Марії-Антуанетти, а тепер був

¹ «Виставки страхітливих жінок» (фр.) (тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інакше).

² «Готель Кастеньяда» (фр.).

одним із найвишуканіших готелів світу. На склепінчастій стелі — як мені казали, реконструкції оригіналу — досі виділися байдужі м'язисті боги, що напівлежали поміж золото-черевими хмарами. Стіни поросли плющем, крізь який визирали на гостей, важко дихаючи, вишкірені обличчя кам'яних сатирів¹.

Усім було відомо, що кожен із готелів родини Кастеньяда втілює певний казковий мотив. Цей, як я здогадувався, був омажем *La Belle et la Bête* Габріеллі-Сюзанни Барбо де Вільньов — «Красуні та Чудовиська», — і, хоча мені неприємно це визнавати, в ньому неначе відчувалося щось тогосвітнє. Він був такий гарний, що я міг майже не зважати на юрбу моделей і диджеїв, червонолицих бізнесменів та інших блискучо вбраних і демонстративно банальних створінь, що їх приваблювали такі красиві місця.

— Пане?

Поряд зі мною з'явилася струнка темношкіра офіціантка. Вона вже вдруге зупинилася біля мого столика. Я обрав той, що ближче до віддаленого кінця зали, аби наглядати за входом.

— Вам точно нічого не принести?

Я глянув на меню поряд із безладною купкою нотаток, що підготував на вечір. Ціни на коктейлі стартували від п'ятдесяти євро. Тож я всміхнувся офіціантці, підняв напівповну склянку з водою, а тоді постукав по тарілці, де раніше лежали безплатні горішки зі спеціями.

— Може, ще цього? — запитав. — Мій гість вочевидь запізнюється.

¹ В античній міфології — лукава, хтива істота із цапиними ногами, бородою і рогами (прим. ред.).

Офіціантка видушила із себе нещирю усмішку та відійшла, не сказавши більше ні слова. Либонь, подумала, що брешу про зустріч. Та навіть мені якось не вірилося, що гість, на якого я чекав, зволить зі мною зустрітися.

Місяцями шукаючи, де перебуває певний гримуар тринадцятого століття, я відстежив його до приватної колекції родини Кастеньяда. Спершу мої прохання поглянути на цю річ залишалися без відповіді. Воно й не дивно. Я був відомим лише в академічних колах як історик середніх віків, що цікавиться збереженням інкунабул. Мені не було чого втрачати, крім часу. Тож писав листа за листом, годинами стояв перед факсимільним апаратом, що випльовував листи в кабінетах по всьому світу. Згаяв невеличкий статок на міжнародні телефонні дзвінки — і врешті, за тиждень перед відльотом до Парижа, одержав повідомлення:

Можете зустрітися зі мною в готелі 7 листопада о 8-й годині.

I. M. K.

I. M. K. Індиго Максвелл-Кастеньяда. Спадкоємець статку Кастеньяда.

Я нічого не знав про нього і вважав, що так краще. Ніколи не розумів цього захоплення багатими та знаменитими й тим, на що вони витрачають своє існування. Все це неприховане прагнення жити, як вони, притлумлене здивування через збіг днів народження... Мені були миліші інші фантазії.

Я поглянув на наручний годинник: 20:45.

Може, він забув про нашу зустріч? Чи, може, вже тут і просто закінчує попередню справу?

Я відчув, як на мене через усю залу дивляться чийсь очі. За двадцять футів¹ від мене, за усамітненим столиком, що неначе стояв у золотій пташиній клітці, сиділа пара. Чоловік зауважив мій погляд і всміхнувся.

— Діамантове мартіні для дами! — гукнув він, клацнувши пальцями.

Чоловік мав гриву жовтого волосся й заважку голову для своєї шиї. Впадала в око його схожість зі свічкою, що тане. Поряд із ним сиділа жінка, що була чуттева, наче вирізьблене зображення у храмі.

Бармен підійшов до їхнього столика, штовхаючи скляний візок із коктейльним начинням, і негайно заходився відміряти, наливати, струшувати. За ним хутко надійшов темношкірий чоловік у новісінькому одязі та з оксамитовою скринькою в руках. Ювелір. Чоловік відкрив скриньку. В середині лежали кілька різних діамантів.

— Обирай, — сказав жінці жовтоволосий. — Діамант твій.

Жінка показала блідим пальцем на найяскравіший, найбільший камінь. Бармен простягнув ювелірові матовий келих для мартіні. Той закинув туди обраний діамант, і він потонув, наче впала зірка.

— *À votre santé*², — промовив ювелір, тимчасом як бармен подався геть, торохаючи візком.

Жінка, не припиняючи всміхатися, зробила пальцями жест, ніби готова була виловити камінець. Старий поруч схопив її за зап'ясток.

¹ Міра довжини, що в країнах з англійською системою мір (Велика Британія, США) дорівнює 30,48 см (прим ред.).

² За ваше здоров'я (фр.).

— Я сказав, що діамант твій. Я не казав, що його можна діставати зі сраного келиха.

Жінка явно образилася. Перевела погляд із келиха на чоловіка, примруживши очі.

— Та я, бля, серйозно, — сказав той, сміючись. — Якщо тобі вже так його кортить, можеш відшукати завтра у відходах.

Жінці явно стало гидко. На мить мені здалося, що вона може вихлюпнути напій чоловікові в лице. Наші погляди зустрілися через усю залу. Жінка одним духом вихилила келих, проковтнувши й діамант. А тоді зухвало задерла підборіддя. У її погляді добре читалося визнання потворного факту: «Ти голодна жертва. Як і я».

Я добре це приховував, але вона мала слухність: я завжди голодував. Моє життя визначила одна-єдина мить — чи то божевільна, чи то таємнича. Відтоді я шукав доказів неможливого й підпорядкував усе своє життя годуванню цього.

Я розклав аркуші на мармуровому столику, вивчаючи свої нотатки для промови на тему міфу про Мелюзину, яку мав виголосити наступного тижня. На репродукції переді мною була зображена Мелюзина зі сплутаним волоссям до пояса, кажанячими крилами та скрученим зміїним хвостом. Вона зчепила руки в манірному жаху, неначе вперто балансувала на межі гречного шоку, перш ніж покинути свого чоловіка через зраду.

Мелюзину прославив твір Жана д'Арраса, написаний у чотирнадцятому столітті. Залежно від джерела вона була своєрідною русалкою чи сиреною. Якось один шляхтич зустрів її на лісовій галявині й заблагав стати його дружиною. Мелюзина погодилася, поставивши умову: хай він ніколи не підглядає за нею, поки вона купатиметься. Чоловік погодився, і якийсь час вони були щасливі. Але, врешті, його зборол

цікавість; одного разу він таки підгледів за нею під час купання, побачив її істинну природу і втратив навіки.

Мене завжди інтригували ці не зовсім жінки — хоч сирени чи русалки, хоч кіннарі¹ чи селкі². Світ наче не може визначитися, засуджувати їх, жадати чи вшановувати. Їх проклинають як нагадування про хіть; і все-таки дім Люксембургів охоче заявляв, що походить із неприродного роду Мелюзини, а всередині церкви одинадцятого століття в Даремському замку жила вирізьблена в камені русалка. Можливо, сотні років тому якийсь язичник, що зайшов до церкви, рятуючись від холоду, побачив би в цьому зображенні послання. Своєрідний пароль, який свідчить про те, що навіть у цьому дивному місці й цій дивній вірі є дещо знайоме...

Дарма що це — дияволиця.

— Пане?

Я підвів погляд, готовий визнати поразку перед офіціанткою й піти, але побачив, що вона тримає тацю з двома напоями. Офіціантка продемонструвала конверт:

— Подарунок від іншого гостя.

Два напої здавались однаковими: насичений бурштиновий віскі з бездоганно прозорою кулькою льоду. Я розпечатав листа.

Напій ліворуч наповнить твоє черево до кінця днів твоїх, але ти будеш здатен казати лише правду.

Напій праворуч від тебе зробить ще голоднішим, зате шліфуватиме всю брехню, що злітатиме з твоїх вуст.

¹ Персонаж індуїстської та буддійської міфології, напівжінка-напівпташка.

² Перевертень-тюлень (передусім у кельтському та скандинавському фольклорі).

Я оглянув залу; знизу мого черепа поповзло вгору дивне поколювання. Я, ще не дотягнувшись до склянки праворуч, уявив, як ця чарівна рідина золотить мені язик. І випив. Віскі мав смак розжареного ножа, горілий і металічний.

За кілька секунд я почув дуже тихий сміх. Повернувся, не встаючи з місця, і так уперше поглянув на Індиго Максвелл-Кастеньяду. Аж ніяк не чоловіка — жінку.

Вона притулилася до стіни щонайбільше за десять футів від мене й була вбрана в сукню-футляр із гофрованого темно-синього шовку, яким неначе облили її тіло. На шиї та у вухах у неї миготіли сапфіри. На зап'ястках іскрилося срібло.

Вона рухалася легко. Хочеться сказати: обережно та спокійно, наче оленятко в снігу. Проте грація Індиго була стриманою, виваженою, неначе вона знала, що такі люди, як вона, можуть упокорити світ, тупнувши ногою, і не мала бажання пошкодити його ще сильніше.

На перший погляд, Індиго була привабливою. Приголомшливою ж починала видаватися лише тим, хто придивився уважніше, помітив, як вона тримається чи радше як її тримає світло. Наче щось дорогоцінне. Її шкіра відзначалася насиченою засмагою, очі в неї були великі й темні, ніс — ледь кирпатий, а губам була властива цікава пухкість: нижня губа була не така стигла, як верхня. Ця асиметрія заворожила мене.

Жінка підійшла до мого столика, сіла у крісло навпроти й оголосила:

— Я Індиго, і ви вирішили ходити голодним. — Голос у неї був тихий і глибокий. Мені блиснула розкішно-абсурдна думка: кожен склад, який вона вимовляє, насичений оніксом і музичними акордами. — Чому?

— Якщо обирати, то я, може, й не зумію прожити довго без їжі, але без другого мені не варто буде жити.

Вона всміхнулася.

Деякі люди схожі на портали: знайомство з ними робить світ набагато просторішим місцем. У присутності Індиго мій світ ширшав. Яскравішав. У ній було щось таке, що затримувало на собі погляд. Не краса, а те, що вона здавалася накладеною на залу. Здавалася міражем, що може зникнути, якщо відвести погляд.

— Що порекомендуєте з напоїв? — запитала вона.

Ця легкість, цей обмін нісенітницями з Індиго Максвелл-Кастеньядою просто не могли бути насправді. Отож я заговорив незвичайно, не вірячи самому собі.

— Я сподівався, що нам подаватимуть щось менш людське, — сказав. — Амброзію, якщо вона є.

— Її важко роздобути?

— Трохи важкувато. Давні індуси вважають, що вона лежить в океані космічного молока.

— Це надто далеко, — відповіла Індиго й так мелодійно зітхнула, що я відчув це шкірою. — Може, рідкого золота? Чи воно здається неапетитним?

— Діана де Пуатьє, знаменита коханка самого Генріха II, пила золото, щоб зберегти молодість.

— Це спрацювало?

— Вона буцімто померла від цього — тобто, виходить, не постаріла.

Індиго засміялась.

Я занюхав її парфуми.

Мені здавалося, що вона пахнутиме амброю та нічним жасмином, але мала підлітково-солодкий, синтетичний запах зеленого яблука, що в мене асоціювався зі старшокласницями. Для Індиго він був наче прикриття, наче то вовк втирає собі в хутро овечий жир для маскування.